

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **CH. Y.**, zastoupená Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského v Praze ze dne 2. 4. 2009, č. j. 47 Az 66/2008 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Eduarda Beneše **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2008, č. j. OAM-503/LE-BE02-BE03-2008, byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná ve smyslu § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o této žádosti tak bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně podala svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany již dne 24. 9. 2006, přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2006, č. j. OAM-1140/LE-05-07-2006, byla tato žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně uváděla jako jediný důvod své žádosti ekonomické problémy v zemi původu. Městský soud v Praze žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobkyně rozsudkem ze dne 8. 4. 2008, č. j. 1 Az 68/2006 - 49, zamítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně proti uvedenému rozsudku městského soudu usnesením ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008 - 69, odmítl pro nepřijatelnost. V nové žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že by měla v případě návratu do země původu problémy s mafií z důvodu vysokých půjček. Žalovaný konstatoval, že ekonomické problémy, které žalobkyně zmiňovala ve své první žádosti, evidentně přetrvávají z důvodu její půjčky od mafie, o čemž musela žalobkyně vědět již v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k těmto skutečnostem shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a tedy i podmínek pro zastavení řízení.

Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze, který tuto žalobu rozsudkem ze dne 2. 4. 2009, č. j. 47 Az 66/2008 - 30, zamítl. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že případné obavy žalobkyně z mafie musely být žalobkyni známy již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v novém správním řízení uváděla pouze důvody, které byly již dříve správním orgánem zkoumány nebo které jí již musely být v době řízení o první žádosti známy. Žalobkyně tak neprokázala, že by se u ní vyskytly nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v řízení o první žádosti. Žalovaný tedy po právu řízení o nové žádosti dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu zastavil.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka uvádí, že důvodem jejího odchodu z vlasti je situace, kdy dluží jistou sumu peněz čínské mafii. Čína není podle stěžovatelky demokratickým státem a nejsou zde dodržována základní lidská práva. V boji s mafii se nemůže obrátit na policii v rodné zemi, neboť ta je s mafii spřízněna. Navíc stěžovatelka nemá prostředky, které by mohla proti mafii použít. V této situaci tak není schopna nalézt ve své zemi ochranu a hrozí jí ublížení na životě a na zdraví. Tuto svou argumentaci stěžovatelka patrně směřuje k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany, neboť cituje část ustanovení § 14a o azylu. Zároveň stěžovatelka uvádí, že s ohledem na politickou, ekonomickou i osobní situaci, ve které se stěžovatelka nachází, „měl Krajský soud v Praze rozhodnout tak, že měl udělit žalobkyni humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu“.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž se ztotožnil s právními závěry krajského soudu a konstatoval, že stěžovatelka proti těmto závěrům v kasační stížnosti nic nenamítá.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, „podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Z uvedeného vyplývá, že argumentace stěžovatelky uplatněná prostřednictvím jejího zástupce v kasační stížnosti se zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu i žalovaného týkajícími se nepřijatelnosti opakované žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu. Pokud by stěžovatelka měla v úmyslu tyto pro věc rozhodující závěry zpochybňovat, musela by její argumentace vzhledem k cit. dikci § 10a písm. e) zákona o azylu směřovat k tomu, že uváděla v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu takové skutečnosti nebo zjištění, které jsou nové, tedy odlišné od skutečností a zjištění, které uváděla v řízení o původní žádosti, a zároveň, že jde o takové skutečnosti nebo zjištění, které v původní žádosti uvést nemohla, např. proto, že tyto skutečnosti nastaly až později či jí v době první žádosti nebyly známy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Takové námitky ovšem v kasační stížnosti absentují, namísto toho stěžovatelka argumentuje tím, že jí měl být udělen humanitární azyl, resp. doplňková ochrana, ačkoli její opakovanou žádost o mezinárodní ochranu stěžovatel meritorně neposuzoval, neboť ji vyhodnotil jako nepřijatelnou a řízení o ní zastavil. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného o původní žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu, to již pravomocně přezkoumal Městský soud v Praze a kasační stížnost proti jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soud, jak již bylo konstatováno, odmítl pro nepřijatelnost. Tato rozhodnutí tedy již nelze zpochybňovat v řízení o nyní posuzované kasační stížnosti. Zcela nesmyslná je pak námitka stěžovatelky uplatněná prostřednictvím jejího zástupce, podle níž měl humanitární azyl stěžovatelce udělit krajský soud. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního je založeno na kasačním principu, správní soud tedy nemá v žádném případě pravomoc přímo udělit jakoukoli formu mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl ustanoven zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů], vše zvýšeno o částku DPH 19 %, celkem tedy 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu